

EBA/GL/2023/02

21.2.2023

Riktlinjer (reviderade)

för metoder för beräkning av avgifter till
insättningsgarantisystem enligt direktiv
2014/49/EU och om upphävande och
ersättning av riktlinjerna
EBA/GL/2015/10

1. Efterlevnads- och rapporteringsskyldigheter

Riktlinjernas status

1. Detta dokument innehåller riktlinjer som har utfärdats enligt artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010¹. I enlighet med artikel 16.3 i förordning (EU) nr 1093/2010 måste de behöriga myndigheterna och finansinstituten med alla tillgängliga medel söka följa riktlinjerna.
2. I riktlinjerna fastställs Europeiska bankmyndighetens (EBA) syn på lämplig tillsynspraxis inom det europeiska systemet för finansiell tillsyn eller på hur EU-rätten bör tillämpas inom ett särskilt område. Behöriga myndigheter enligt definitionen i artikel 4.2 i förordning (EU) nr 1093/2010 som berörs av dessa riktlinjer bör följa dem genom att på lämpligt sätt införliva dem i sin praxis (till exempel genom att ändra sina rättsliga ramar eller tillsynsrutiner), även när riktlinjerna i första hand riktas till institut.

Rapporteringsskyldigheter

3. Enligt artikel 16.3 i förordning (EU) nr 1093/2010 ska de behöriga myndigheterna senast den 11.09.2023 meddela EBA om de följer eller avser att följa dessa riktlinjer, alternativt ange skälen till att de inte gör det. Om ingen sådan anmälan inkommer inom denna tidsfrist kommer EBA att anse att de behöriga myndigheterna inte följer riktlinjerna. Anmälningar bör lämnas på det formulär som tillhandahålls på EBA:s webbplats med hänvisningen "EBA/GL/2023/02". Anmälningar till EBA bör inges av personer som på de behöriga myndigheternas vägnar har befogenhet att rapportera om hur riktlinjerna följs. Alla förändringar i graden av efterlevnad måste rapporteras till EBA.
4. Anmälningarna kommer att offentliggöras på EBA:s webbplats i enlighet med artikel 16.3.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

2. Syfte, tillämpningsområde och definitioner

Syfte

5. Dessa riktlinjer uppfyller EBA:s mandat enligt artikel 13.3 i direktiv 2014/49/EU² (direktivet om insättningsgarantisystem) att utfärda riktlinjer för närmare angivande av metoder för beräkning av avgifter till insättningsgarantisystem.

Tillämpningsområde

6. Dessa riktlinjer är tillämpliga vid utarbetandet av metoder för beräkning av riskbaserade avgifter från institut som är medlemmar i ett insättningsgarantisystem.
7. De behöriga myndigheterna bör i samarbete med utsedda myndigheter se till att dessa riktlinjer tillämpas av insättningsgarantisystem när de utvecklar metoder för att beräkna de riskbaserade avgifter som ska betalas av deras deltagande institut och tillämpar dem när de godkänner dessa beräkningsmetoder i enlighet med artikel 13.2 i direktivet om insättningsgarantisystem.
8. Om de behöriga myndigheterna i samarbete med de utsedda myndigheterna ansvarar för att utveckla och/eller tillämpa beräkningsmetoden bör de tillämpa bestämmelserna i dessa riktlinjer.
9. Dessa riktlinjer är inte tillämpliga på filialer till kreditinstitut i tredjeland. De behöriga myndigheterna kan dock i samarbete med utsedda myndigheter välja att tillämpa dessa riktlinjer även på filialer i tredjeland.

Mottagare

10. Dessa riktlinjer riktar sig till insättningsgarantisystem, behöriga myndigheter och utsedda myndigheter enligt definitionen i artikel 2.1.1, 2.1.17 och 2.1.18 i direktivet om insättningsgarantisystem (och som avses i artikel 4.2 i och iv i förordning (EU) nr 1093/2010).

Definitioner

11. Om inte annat anges har de termer som används och definieras i direktivet om insättningsgarantisystem samma betydelse i dessa riktlinjer. I dessa riktlinjer gäller dessutom följande definitioner:

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (omarbetning) (EUT L 173/149, 12.6.2014, s. 149).

Andra tillgängliga finansiella medel	Se definitionen i EBA:s riktlinjer för avgränsning och rapportering av tillgängliga finansiella medel i insättningsgarantisystem (EBA/GL/2021/17), som offentliggjordes den 17 december 2021.
Beräkningsmetod	Den metod som används för beräkning av de deltagande institutens avgifter till ett insättningsgarantisystem.
Deltagande institut	Kreditinstitut, enligt definitionen i artikel 4.1.1 i förordning (EU) nr 575/2013 ³ , som är anslutet till ett visst insättningsgarantisystem.
Ingripande från insättningsgarantisystem	Alla åtgärder som insättningsgarantisystemet vidtar, och som kräver användning av medel från insättningsgarantisystemet, för att fullgöra uppdraget att skydda garanterade insättningar i enlighet med artikel 11 i direktivet om insättningsgarantisystem. Dessa omfattar, men är inte begränsade till, ersättning till insättare efter ett deltagande instituts fallissemang, avgift från insättningsgarantisystemet till resolutionsfinansiering, tillhandahållande av kapitaltillskott, garanti för eller övertagande av skulder från ett institut i svårigheter eller ett fallerande institut, för att förhindra fallissemang eller alternativa åtgärder för att bevara insättares tillgång till garanterade insättningar.
Kvalificerade tillgängliga finansiella medel (QAFM)	Se definitionen i EBA:s riktlinjer för avgränsning och rapportering av tillgängliga finansiella medel i insättningsgarantisystem (EBA/GL/2021/17), som offentliggjordes den 17 december 2021.
ÖUP	Den översyns- och utvärderingsprocess som beskrivs i artikel 97 i direktiv 2013/36/EU ⁴ och beskrivs närmare i EBA:s riktlinjer om gemensamma förfaranden och metoder för översyns- och utvärderingsprocessen (ÖUP) och stresstester för tillsynsändamål i enlighet med direktiv 2013/36/EU.

³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

3. Genomförande

Ikraftträdande

12. Dessa riktlinjer gäller från och med den 3 juli 2024. Mottagarna kan tillämpa dessa riktlinjer i stället för EBA/GL/2015/10 redan vid ett tidigare datum som de själva väljer, efter dagen då riktlinjerna offentliggörs på EBA:s webbplats på alla officiella EU-språk (datum för utfärdande av riktlinjerna).

Upphävande

13. Riktlinjerna EBA/GL/2015/10 upphävs med verkan från och med datumet då dessa riktlinjer träder i kraft. Punkt 21 i EBA/GL/2021/17 stryks med verkan från och med samma datum.⁵

⁵ Punkt 21 i EBA:s riktlinjer för avgränsning och rapportering av tillgängliga finansiella medel i insättningsgarantisystem (EBA/GL/2021/17) har införlivats i punkt 17 i dessa riktlinjer.

4. Vägledning om utveckling av metoder för beräkning av avgifter till insättningsgarantisystem

4.1. Beräkningsformel

14. Insättningsgarantisystemet bör fastställa de periodiska avgifterna för ett deltagande institut, "i", med hjälp av följande formel.

$$C_i = CR * ARW_i * CD_i * \mu$$

Där

C_i	=	periodiska avgifter från det deltagande institutet "i"
CR	=	avgiftssats (identisk för alla deltagande institut under en viss period)
ARW_i	=	sammanlagd riskvikt för deltagande institutet "i"
CD_i	=	garanterade insättningar för det deltagande institutet "i"
μ	=	justeringskoefficient (identisk för alla institut under en given period)
i	=	deltagande institutet "i", från 1 till "n".

4.2. Avgiftssats (CR)

15. Insättningsgarantisystemet bör fastställa avgiftssatsen minst en gång per år. Avgiftssatsen för en viss period bör vara följande:

$$CR = \frac{\text{periodisk målnivå}}{\sum_{i=1}^n CD_i}$$

16. Insättningsgarantisystemet bör som ett minimum fastställa den periodiska målnivån enligt resultatet av följande formel, där nämnaren måste vara minst 1:

(lägsta) periodiska målnivå =

$$\frac{\text{lägsta målnivå} - \text{kvalificerade tillgängliga finansiella medel (QAFM)}}{\text{återstående antal perioder tills den lägsta målnivån har uppnåtts}}$$

i överensstämmelse med artikel 10.2 i direktivet om insättningsgarantisystem

17. Om insättningsgarantisystemet har en utestående skuld, och med beaktande av det minimikrav som avses i punkt 16, bör insättningsgarantisystemet fastställa den periodiska målnivån för att få tillräckligt med avgifter på ett framsynt sätt för att säkerställa att de resulterande nivåerna

på de kvalificerade tillgängliga finansiella medlen och andra tillgängliga finansiella medel är tillräckliga för att förvalta utestående skulder så snart dessa skulder förfaller till betalning, samt för att uppnå målnivån vid utgången av den tidsfrist som anges i artikel 10.2 i direktivet om insättningsgarantisystem. När insättningsgarantisystemet fastställer den periodiska målnivån bör det se till att

- a. den förutsebara förvaltningen av skulden inte leder till underskridande i förhållande till de kvalificerade tillgängliga finansiella medlens finansieringsbana som följer av tillämpningen av punkt 16,
 - b. den förutsebara betalningen av skulden inte i sig minskar insättningsgarantisystemets kvalificerade tillgängliga finansiella medel under målnivån vid den tidpunkt då målnivån måste nås igen i enlighet med artikel 10.2 i direktivet om insättningsgarantisystem.
18. Insättningsgarantisystemet kan fastställa en periodisk målnivå som är högre än det minimum som krävs enligt punkt 16, till exempel för att spegla den förväntade utvecklingen av de deltagande institutens sammanlagda garanterade insättningar.
19. Med beaktande av punkterna 16, 17 och 18 bör insättningsgarantisystemet fastställa den periodiska målnivån för att fördela de periodiska avgifterna så jämnt som möjligt över tiden för att uppnå insättningsgarantisystemets målnivå.
20. Den behöriga myndigheten får, i samarbete med den utsedda myndigheten, tillåta att insättningsgarantisystemet fastställer en periodisk målnivå som är lägre än det minimum som krävs enligt punkt 16, om den finner att uttaget av en periodisk målnivå som är lägre uppfyller villkoren i artikel 10.2.4 i direktivet om insättningsgarantisystem och inte leder till att insättningsgarantisystemet bryter mot kravet på att den lägsta målnivån ska uppfyllas inom den tidsfrist som anges i artikel 10.2 i direktivet om insättningsgarantisystem. När insättningsgarantisystemet tillåts fastställa en lägre periodisk målnivå får den behöriga myndigheten i samarbete med den utsedda myndigheten ta hänsyn till den förväntade utvecklingen av de deltagande institutens sammanlagda garanterade insättningar.
21. Den behöriga myndigheten kan i samarbete med den utsedda myndigheten råda insättningsgarantisystemet att fastställa en högre periodisk målnivå än den miniminivå som krävs enligt punkt 16 om det konstaterar att uttag av en högre periodisk målnivå uppfyller villkoren i artikel 10.2.4 i direktivet om insättningsgarantisystem och speglar den förväntade utvecklingen av de deltagande institutens sammanlagda garanterade insättningar när det fastställer en högre periodisk målnivå.
22. När ett insättningsgarantisystem tar ut extraordinära ex post-avgifter i enlighet med artikel 10.8 i direktivet om insättningsgarantisystem bör insättningsgarantisystemet i stället fastställa avgiftssatsen enligt följande formel:

CR

$$= \frac{\text{erforderlig finansiering i enlighet med artikel 10(8) i direktivet om insättningsgarantisystem}}{\sum_{i=1}^n CD_i}$$

4.3. Garanterade insättningar (CD)

23. När det gäller artikel 7.3 i direktivet om insättningsgarantisystem bör insättningsgarantisystemet, om ett deltagande institut inte korrekt bestämmer det exakta beloppet av garanterade insättningar på mottagarkonton eller det fastställda högsta möjliga beloppet av garanterade insättningar på sådana konton, anta att alla medel på mottagarkontona garanteras i syfte att beräkna avgifterna. Om ett deltagande institut rapporterar det exakta beloppet för garanterade insättningar på dessa konton, eller ett fastställt högsta möjliga belopp för garanterade insättningar på mottagarkontona, bör insättningsgarantisystemet ta hänsyn till dessa siffror vid beräkningen av det deltagande institutets avgifter. Den behöriga myndigheten bör i samarbete med den utsedda myndigheten fastställa vilken information som behövs för att ta hänsyn till det exakta beloppet eller det fastställda högsta möjliga beloppet för garanterade insättningar på ett mottagarkonto. Under alla omständigheter bör insättningsgarantisystemet kunna fastställa det högsta möjliga beloppet för garanterade insättningar, om det har information om antalet personer som är faktiskt berättigade till beloppen på ett mottagarkonto, genom att multiplicera denna siffra med garantinivån i enlighet med artikel 6 i direktivet om insättningsgarantisystem. Insättningsgarantisystemet kan spegla tillfälliga höga tillgodohavanden för att fastställa högsta möjliga belopp för garanterade insättningar.

24. Vid beräkningen av avgifterna till insättningsgarantifonden bör insättningsgarantisystemet, i andra fall där det råder osäkerhet om huruvida en viss enskild insättning är kvalificerad och garanterad i praktiken, anta att insättningarna är garanterade. Insättningsgarantisystemet kan inkludera tillfälligt höga tillgodohavanden när man beräknar avgifterna till insättningsgarantifonden.

4.4. Justeringskoefficient (μ)

25. Insättningsgarantisystemet bör beräkna justeringskoefficienten μ enligt följande formel:

$$\mu = \frac{\sum_{i=1}^n CD_i}{\sum_{i=1}^n ARW_i * CD_i}$$

4.5. Beräkning av den sammanlagda riskvikten (ARW)

26. Insättningsgarantisystemet bör tilldela den sammanlagda riskvikten (ARW) för ett deltagande institut, "i", på grundval av den sammanlagda riskpoängen för det institutet.
27. Insättningsgarantisystemet bör beräkna den sammanlagda riskpoängen genom att lägga samman alla riskpoäng för individuella indikatorer för detta deltagande institut, multiplicerat med lämplig indikatorvikt (IW) för varje individuell riskpoäng (IRS).
28. Insättningsgarantisystemet bör beräkna den individuella riskpoängen på grundval av lämpliga riskindikatorer.

(i) Riskkategorier och riskindikatorer

Riskkategorier

29. Insättningsgarantisystemet bör beräkna den sammanlagda riskvikten för ett enskilt deltagande institut på grundval av en uppsättning riskindikatorer från var och en av följande fem riskkategorier:
 - a. Kapital: indikatorerna bör spegla nivån på det deltagande institutets förlusttäckningskapacitet.
 - b. Likviditet och finansiering: indikatorerna bör mäta det deltagande institutets förmåga att uppfylla sina kort- och långfristiga skyldigheter allteftersom de förfaller utan att dess finansiella ställning påverkas negativt.
 - c. Tillgångskvalitet: indikatorerna bör mäta sannolikheten för att det deltagande institutet kommer att drabbas av kreditförluster.
 - d. Affärsmodell och styrning: indikatorerna bör mäta den risk som härrör från det deltagande institutets nuvarande affärsmodell och strategiska planer, kvaliteten på det deltagande institutets interna styrning och interna kontroller.
 - e. Potentiella förluster för insättningsgarantisystemet: indikatorerna bör spegla de potentiella förlusterna för insättningsgarantisystemet till följd av ett ingripande från insättningsgarantisystemet, vilka insättningsgarantisystemet sannolikt inte kan återvinna.

Centrala riskindikatorer

30. Inom varje riskkategori bör insättningsgarantisystemet inkludera de centrala riskindikatorer som anges i Tabell 1 i beräkningsmetoden. Som ett undantag får den behöriga myndigheten i samarbete med den utsedda myndigheten utesluta eller låta insättningsgarantisystemet utesluta en central indikator när det gäller specifika typer av institut, om detta motiveras av att

denna indikator inte är tillgänglig på grund av sådana instituts rättsliga egenskaper eller tillsynsordning.

31. Om den behöriga myndigheten i samarbete med den utsedda myndigheten eller insättningsgarantisystemet tar bort en central riskindikator för en viss typ av deltagande institut bör den använda den lämpligaste proxyvariabeln för den borttagna indikatorn. De bör se till att de risker som institutet utgör för insättningsgarantisystemet återspeglas i andra indikatorer som används. De bör också ta hänsyn till behovet av samma villkor som för andra deltagande institut för vilka den uteslutna indikatorn är tillgänglig.

32. Insättningsgarantisystemet bör tillämpa antingen kapitaltäckningskvoten eller kärnprimärkapitalrelationen som central indikator.

Tabell 1: Centrala riskindikatorer

Indikatorns namn	Formel/beskrivning	Tecken
1. Kapital		
1.1. Bruttosoliditetsgrad	Bruttosoliditetsgrad enligt artikel 429 i förordning (EU) nr 575/2013	(-) Ett högre värde tyder på lägre risk
1.2.a Kärnprimärkapitalrelation	Kärnprimärkapitalrelation enligt artikel 92.2 a i förordning (EU) nr 575/2013	(-) Ett högre värde tyder på lägre risk
1.2.b Kapitaltäckningskvot	$\frac{\text{Faktisk kärnprimärkapitalrelation}}{\text{Erforderlig kärnprimärkapitalrelation}}$ eller $\frac{\text{Faktisk kapitalbas}}{\text{Erforderlig kapitalbas}}$ <p>Där <i>kapitalbas</i> har den betydelse som anges i artikel 4.118 i förordning (EU) nr 575/2013, <i>erforderligt kärnprimärkapital</i> och <i>erforderlig kapitalbas</i> avser ett instituts totala kapitalbaskrav enligt artikel 92 i förordning (EU) nr 575/2013, artikel 104.1 a och artikel 128.6 i direktiv 2013/36/EU.</p>	(-) Ett högre värde tyder på lägre risk
2. Likviditet och finansiering		
2.1 Likviditetstäckningskvot	Likviditetstäckningskvot enligt artikel 412 i förordning (EU) nr 575/2013	(-) Ett högre värde tyder på lägre risk
2.2 Kvoten för stabil nettofinansiering	Kvoten för stabil nettofinansiering enligt definitionen i artikel 428a – 428az i förordning (EU) nr 575/2013	(-) Ett högre värde tyder på lägre risk

3. Tillgångskvalitet		
3.1 Andelen nödlidande lån	Andel nödlidande lån enligt artikel 11.2 g ii i kommissionens genomförandeförordning (EU) 2021/451 ⁶	(+) Ett högre värde tyder på högre risk
4. Affärsmodell och styrning		
4.1 Totalt riskvägt exponeringsbelopp (TREA)/totala tillgångar	$\frac{\text{Totalt riskvägt exponeringsbelopp (TREA)}}{\text{Totala tillgångar}}$ <p>Där <i>totalt riskexponeringsbelopp</i> har den betydelse som anges i artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013</p> <p>Insättningsgarantisystem kan använda olika kalibreringar för deltagande institut som använder den interna metoden för kreditvärdering eller de standardiserade metoderna för beräkning av riskvägda exponeringsbelopp</p>	(+) Ett högre värde tyder på högre risk
4.2 Avkastning på tillgångar	$\frac{\text{Nettointäkter}}{\text{Totala tillgångar}}$ <p>Insättningsgarantisystem bör beräkna avkastningen på eget kapital som ett genomsnitt över minst två år för att undvika att ta med engångshändelser och undvika procyklalitet hos avgifterna.</p>	(-)/(+) Generellt innebär ett högre värde lägre risk, men alltför höga värden kan också tyda på hög risk
5. Potentiella förluster för insättningsgarantisystemet		
5.1 Garanterade insättningar/icke in-tecknade tillgångar	$\frac{\text{Garanterade insättningar}}{\text{Icke in-tecknade tillgångar}}$ <p>Där <i>icke in-tecknade tillgångar</i> definieras i artikel 411.5 i förordning (EU) nr 575/2013.</p>	(+) Ett högre värde tyder på högre risk

Ytterligare riskindikatorer

33. Utöver de centrala riskindikatorerna kan insättningsgarantisystemet definiera och inkludera ytterligare riskindikatorer som är relevanta för att fastställa skillnaderna i de deltagande institutens riskprofiler.
34. Om en medlemsstat genom reglering har infört restriktioner för institut inom en viss delsektor på ett sätt som avsevärt minskar sannolikheten för ett ingripande från insättningsgarantisystemet, får insättningsgarantisystemet minska avgifterna från deltagande institut som tillhör respektive lågrisksektor i enlighet med artikel 13.1 andra stycket i direktivet om insättningsgarantisystem genom att inkludera en ytterligare riskindikator. Villkoret är att

⁶ Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2021/451 av den 17 december 2020 om tekniska genomförandestandarder för tillämpningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller institutets tillsynsrapportering och om upphävande av genomförandeförordning (EU) nr 680/2014.

den behöriga och utsedda myndigheten, efter samråd med insättningsgarantisystemet, har tillåtit det, på grundval av empiriska bevis som tyder på att förekomsten av ingripanden inom dessa lågrisksektorer genomgående har varit lägre än i andra sektorer.

35. Insättningsgarantisystemet får minska avgifterna för ett deltagande institut som ingår i ett institutionellt skyddssystem enligt artikel 13.1 tredje stycket i direktivet om insättningsgarantisystem genom att inkludera en ytterligare riskindikator i beräkningsmetoden. Indikatorn för medlemskap i ett institutionellt skyddssystem bör spegla det extra solvens- och likviditetsskydd som det deltagande institutet får av det institutionella skyddssystemet. I detta syfte bör den ytterligare riskindikatorn mäta omfattningen av de förfinansierade medel i ett institutionellt skyddssystem som finns tillgängliga utan dröjsmål för både rekapitalisering och likviditetsfinansiering. Detta kan också omfatta ytterligare finansieringsåtaganden som kan inlösas på begäran och backas upp av likviditetsreserver som innehåses av medlemmar i institutionella skyddssystem. För att bedöma om dessa förhandsfinansierade medel är tillräckligt omfattande för att ge ett trovärdigt och effektivt stöd till detta deltagande institut bör insättningsgarantisystemet fastställa dem i förhållande till storleken på det institut som är medlem i det institutionella skyddssystemet.

Krav på riskindikatorer

36. Insättningsgarantisystemet bör använda riskindikatorer som fångar upp ett tillräckligt brett spektrum av riskkällor i beräkningsmetoden. Om och när ett insättningsgarantisystem väljer ytterligare indikatorer kan detta omfatta, men är inte begränsat till, risker som härrör från penningtvätt, dålig styrning eller dålig kvalitet på single-customer-view-filer (samlade kundvyer).
37. Insättningsgarantisystemet bör anpassa urvalet av riskindikatorer till bästa praxis för riskhantering och till befintliga tillsynskrav.
38. Insättningsgarantisystemet bör använda värdena för riskindikatorerna för varje deltagande institut som beräknas individuellt.
39. Insättningsgarantisystemet bör dock beräkna värdet av riskindikatorerna på gruppnivå om medlemsstaten utnyttjar den möjlighet som föreskrivs i artikel 13.1 i direktiv 2014/49/EU att tillåta den centrala företagsenheten och alla kreditinstitut som är permanent underställda denna centrala företagsenhet, som avses i artikel 10.1 i förordning (EU) nr 575/2013, att som helhet omfattas av den gruppbaseade riskviktning som har fastställts för den centrala företagsenheten och dess underställda kreditinstitut.
40. Om ett deltagande institut har beviljats undantag från kapitalkrav och/eller likviditetskrav på individuell nivå i enlighet med artiklarna 7, 8 eller 21 i förordning (EU) nr 575/2013 bör insättningsgarantisystemet beräkna motsvarande kapital- och likviditetsindikatorer på grupp- eller undergruppsnivå.-

41. För att beräkna värden för riskindikatorer för en viss period bör insättningsgarantisystemet använda följande:
- Värdet vid slutet av rapporteringsperioden för positioner i resultaträkningen.
 - Genomsnittet av värdet vid slutet av rapporteringsperioden och värdet för positionerna i balansräkningen i slutet av föregående rapporteringsperiod.

(ii) Vikter för riskindikatorer och riskkategorier

42. Insättningsgarantisystemet bör fastställa vikter för alla riskindikatorer i metoden för beräkning av avgifter så att summan uppgår till 100 procent.
43. När insättningsgarantisystemet tilldelar särskilda riskindikatorer vikter bör det fastställa åtminstone minimivikterna för riskkategorierna och de centrala riskindikatorerna, i enlighet med vad som anges i Tabell 2.

Tabell 2: Minimivikter för riskkategorier och centrala riskindikatorer

Riskkategorier och grundläggande riskindikatorer	Minimivikter
1. Kapital	20 %
1.1. Bruttosoliditetsgrad	10 %
1.2. Kärnprimärkapitalrelation eller kapitaltäckningskvot	10 %
2. Likviditet och finansiering	15 %
2.1. Likviditetstäckningskvot	5 %
2.2. Stabil nettofinansieringskvot	10 %
3. Tillgångskvalitet	12,5 %
3.1. Andel nödlidande lån	12,5 %
4. Affärsmodell och styrning	15 %
4.1. Totalt riskvägt exponeringsbelopp/totala tillgångar	5 %
4.2. Avkastning på totalt kapital	10 %
5. Potentiella förluster för insättningsgarantisystemet	12,5 %
5.1. Garanterade insättningar/icke intecknade tillgångar	12,5 %
Summa	75 %

44. Summan av de minimivikter som anges i dessa riktlinjer för riskkategorier och centrala riskindikatorer ska vara 75 procent av den totala vikten. Insättningsgarantisystemet bör fördela återstående 25 procent mellan de riskkategorier som anges i punkt 29.
45. Insättningsgarantisystemet bör tilldela de flexibla 25 procenten av vikterna genom att fördela dem mellan de ytterligare riskindikatorerna och/eller genom att öka minimivikterna för de centrala riskindikatorerna. Vikten för en indikator bör inte vara högre än 25 procent.

46. Om en central indikator inte används bör insättningsgarantisystemet tilldela den återstående centrala indikatorn från samma riskkategori den fullständiga minimivikten för denna riskkategori.
47. Om det bara finns en central indikator i en kategori och denna centrala indikator inte används, bör insättningsgarantisystemet ersätta den med en proxyvariabel med samma minimivikt som den centrala indikatorn.
48. För varje riskindikator bör insättningsgarantisystemet tilldela den en vikt och tillämpa samma vikt för alla deltagande institut.

(iii) Individuella riskindikatorer (individuell riskpoäng)

49. För varje värde för en riskindikator bör systemet tilldela en individuell riskpoäng mellan 0 och 100, där 0 anger den lägsta risken och 100 den högsta risken. Vid beräkning av varje individuell riskpoäng kan insättningsgarantisystemet antingen tillämpa "intervallmetoden" eller "metoden för den glidande skalan".
50. Insättningsgarantisystem bör använda expertbedömning för att kalibrera tröskelvärdena, men bör under alla omständigheter respektera följande minimitröskelvärden:
 - a. För bruttosoliditetsgrad, kärnprimärkapitalrelation, likviditetstäckningskvot och stabil nettofinansieringskvot bör motsvarande individuella riskpoäng vara 100 om värdet på indikatorn för ett deltagande institut är lägre än det tillämpliga lagstadgade minimikravet enligt artiklarna 92.1, 412 och 413 i förordning (EU) nr 575/2013.
 - b. För kapitaltäckningskvoten bör motsvarande individuella riskpoäng vara 100 om värdet på indikatorn för ett deltagande institut är lägre än 100 procent.
 - c. För det totala riskvägda exponeringsbeloppet/de totala tillgångarna och de garanterade insättningarna/icke intecknade tillgångarna bör motsvarande individuella riskpoäng vara 100 om värdet av indikatorn för ett deltagande institut är högre än 100 procent.

"Intervallmetoden" för individuell riskpoäng

51. Vid intervallmetoden definierar insättningsgarantisystemet ett fast antal riskklasser (intervall), som ska vara minst två, för en riskindikator. Insättningsgarantisystemet bör fastställa antalet intervall för att spegla de deltagande institutens olika risknivåer (till exempel hög, medelhög och låg risk) som bedöms på grundval av respektive riskindikator.
52. För varje intervall som tillämpas på riskindikator "j" bör insättningsgarantisystemet fastställa en övre och nedre gräns för värdet "A" för riskindikatorn på ett sådant sätt att deltagande institut med liknande risknivå grupperas i samma intervall. Insättningsgarantisystemet bör fastställa intervallens gränser antingen i relativa eller absoluta termer:

- a. Vid fastställande i relativa termer bör insättningsgarantisystemet fördela de deltagande instituten jämnt mellan intervallen. Insättningsgarantisystemet fastställer intervallens gränser efter att ha fastställt värdena "A" för riskindikatorn för deltagande institut i samma intervall.
 - b. Vid fastställande i absoluta termer bör insättningsgarantisystemet fastställa intervallens gränser för att återspegla att alla värden "A" för riskindikatorn inom dessa gränser motsvarar en liknande risknivå och att alla deltagande institut med en liknande risknivå hamnar i samma intervall.
53. Insättningsgarantisystemet bör fastställa intervallens antal och gränser för att säkerställa att en tillräcklig och meningsfull åtskillnad görs mellan de deltagande instituten. Insättningsgarantisystemet bör undvika att kalibrera antalet och gränserna på ett sådant sätt att deltagande institut klassificeras i samma intervall trots att de uppvisar betydande skillnader i risknivåer som mäts med en viss riskindikator.
54. Insättningsgarantisystemet bör inte fastställa en övre gräns för det högsta intervallet och inte heller en nedre gräns för det lägsta intervallet.
55. För varje intervall som tillämpas för en riskindikator bör insättningsgarantisystemet tilldela en motsvarande individuell riskpoäng. Insättningsgarantisystemet bör tilldela en individuell riskpoäng på intervallet och en individuell riskpoäng på 0 för den minst riskutsatta undergruppen. Insättningsgarantisystemet får avvika från denna regel för riskindikatorer som endast kan ha två möjliga värden och där ett av dessa motsvarar en genomsnittlig risknivå. Om insättningsgarantisystemet beslutar sig för att använda denna möjlighet bör det tilldela en individuell riskpoäng på 50 för det intervall som motsvarar den genomsnittliga risknivån, medan den individuella riskpoäng som tilldelas det andra intervallet bör vara antingen 100 eller 0.

"Metoden för den glidande skalan" för individuell riskpoäng

56. I denna metod bör insättningsgarantisystemet för varje institut "I" och för varje riskindikator "j" beräkna en individuell riskpoäng utifrån värdet "A" för riskindikatorn. Insättningsgarantisystemet bör fastställa en övre gräns " a_j " och en nedre gräns " b_j " för varje indikator. Om indikatorns värde ligger mellan de fastställda gränserna bör insättningsgarantisystemet fördela värdet på riskpoängen mellan 0 och 100 enligt följande två formler:
- a. Om ett högre indikatorvärde tyder på högre risk och indikatorn ligger över den övre gränsen " a_j " bör insättningsgarantisystemet fastställa värdet för den individuella riskpoängen till 100. Om indikatorns värde är lägre än det nedre gränsvärdet " b_j " bör insättningsgarantisystemet på samma sätt fastställa värdet för den individuella riskpoängen till 0. Motsvarande formel är följande:

$$IRS_{ij} = \begin{cases} 100 & \text{om } A_{ij} > a_j \\ 0 & \text{om } A_{ij} < b_j \\ \frac{A_{ij} - b_j}{a_j - b_j} * 100, & \text{om } b_j \leq A_{ij} \leq a_j \end{cases}$$

där j = indikator "j" som varierar från 1 till "m".

- b. På motsvarande sätt bör insättningsgarantisystemet fastställa värdet för den individuella riskpoängen till 100 om en lägre indikator indikerar en högre risk och indikatorn ligger under den nedre gränsen "b_j". Om indikatorns värde överstiger den övre gränsen "a_j" bör insättningsgarantisystemet på motsvarande sätt fastställa värdet för den individuella riskpoängen till 0. Motsvarande formel är följande:

$$IRS_{ij} = \begin{cases} 0 & \text{om } A_{ij} > a_j \\ 100 & \text{om } A_{ij} < b_j \\ \frac{a_j - A_{ij}}{a_j - b_j} * 100, & \text{om } b_j \leq A_{ij} \leq a_j \end{cases}$$

57. För varje riskindikator bör insättningsgarantisystemet kalibrera den övre gränsen "a_j" och den nedre gränsen "b_j" för att se till att det finns tillräcklig och meningsfull skillnad mellan de deltagande instituten. Insättningsgarantisystemet bör undvika att kalibrera de övre och nedre gränserna på ett sådant sätt att alla deltagande institut konsekvent hamnar antingen under den nedre eller över den övre gränsen, trots betydande skillnader inom det område som mäts av en viss riskindikator.

(iv) Sammanslagning av den individuella riskpoängen (IRS) med den sammanlagda riskpoängen

58. Varje individuell riskpoäng (IRS) i riskindikatorn "j" för ett institut "i" bör multipliceras med den riskindikatorvikt (IW) som tilldelas en specifik riskindikator, "j". Den viktade individuella riskpoängen bör sedan summeras i en sammanlagd riskpoäng enligt följande formel:

$$ARS_i = \sum_{j=1}^m IW_j * IRS_{ij}$$

Där:

$$\sum_{j=1}^m IW_j = 100\%$$

(v) Beräkning av sammanlagd riskvikt baserat på sammanlagd riskpoäng

59. För varje sammanlagda riskpoäng (ARS) bör insättningsgarantisystemet tilldela en motsvarande sammanlagd riskvikt (ARW) genom att fastställa tröskelvärdena för ARW och genom att tillämpa antingen "intervallmetoden" eller "metoden för den glidande skalan", oavsett vilken metod som används för att fastställa de olika individuella riskpoängen för riskindikatorer.

60. Insättningsgarantisystemet bör tilldela den sammanlagda riskvikten till den sammanlagda riskpoängen på ett sådant sätt att de deltagande instituten kan tilldelas den lägsta och högsta sammanlagda riskvikten och de olika riskklasserna kan fyllas i. Insättningsgarantisystemet bör i synnerhet undvika att kalibrera modellen på ett sådant sätt att nästan alla deltagande institut, trots att de har väsentligt olika riskprofiler, skulle hänföras till endast en riskklass (t.ex. riskklassen för institut med en genomsnittlig riskprofil) och därmed ge dem samma riskvikt. Detta innebär dock inte att insättningsgarantisystemet nödvändigtvis måste använda hela intervallet under varje period och tilldela de deltagande instituten den sammanlagda riskvikt som motsvarar de lägsta och högsta tröskelvärdena för den sammanlagda riskvikten.

Tröskelvärden för den sammanlagda riskvikten

61. I insättningsgarantisystemet bör det högre tröskelvärdet "α" och det lägre tröskelvärdet "β" för den sammanlagda riskvikten fastställas för att ta hänsyn till riskkillnaderna mellan de olika deltagande instituten
62. Insättningsgarantisystemet bör fastställa den övre gränsen "α" för den sammanlagda riskvikten till mellan 150 procent och 200 procent.
63. Insättningsgarantisystemet bör fastställa det lägre tröskelvärdet "β" för den sammanlagda riskvikten till mellan 50 procent och 75 procent.
64. Insättningsgarantisystemet får fastställa ett bredare intervall om det kan visas att det intervall som är begränsat till 50–200 procent inte i tillräcklig utsträckning återspeglar skillnaderna i de deltagande institutens affärsmodeller och riskprofiler och att det skulle skapa en moralisk risk genom att på ett artificiellt sätt gruppera deltagande institut med mycket olika riskprofiler.

"Intervallmetoden" för den sammanlagda riskvikten

65. Om insättningsgarantisystemet tillämpar intervallmetoden bör det definiera intervall för den sammanlagda riskpoängen på ett sådant sätt att de motsvarar en viss riskklass (intervall) och tilldela varje intervall en sammanlagd riskvikt enligt följande formel:

$$ARW_i = \beta * \left(\frac{\alpha}{\beta}\right)^{\left(\frac{Intervall_p - 1}{P - 1}\right)}$$

Där

P = det totala antalet intervall för ARW.

P = intervallens antal, från och med 1 (lägsta möjliga riskundergrupp) och till och med P (högsta möjliga riskundergrupp),

β = ARW(1), dvs. det önskade ARW-värdet för intervall 1 (nedre gräns), och

α = ARW(N), dvs. det önskade ARW-värdet för intervall P (övre gräns).

66. Insättningsgarantisystemet bör fastställa antalet intervall, "P", i proportion till antalet deltagande institut och deras mångfald. Insättningsgarantisystemet bör dock fastställa minst fyra "P"-intervall. Insättningsgarantisystemet bör fastställa minst ett intervall för deltagande institut med en genomsnittlig risk, minst ett intervall för deltagande institut med låg risk och minst två intervall för högriskinstitut.

"Metoden för den glidande skalan" för den sammanlagda riskvikten

67. Om insättningsgarantisystemet tillämpar metoden för den glidande skalan bör det tilldela varje sammanlagd riskpoäng motsvarande sammanlagd riskvikt enligt följande formel:

$$ARW_i = \beta * \left(\frac{\alpha}{\beta}\right)^{\left(\frac{ARS_i}{100}\right)}$$

Där

den sammanlagda riskpoängen för ett institut "i" kan ha ett värde mellan 0 och 100

$\beta = ARW(0)$, dvs. det önskade ARW-värde som motsvarar ett ARS-värde på 0 (nedre gräns), och

$\alpha = ARW(100)$, dvs. det önskade ARW-värde som motsvarar en sammanlagd riskpoäng på 100 (övre gräns).

68. Vid denna metod ökar den sammanlagda riskvikt som är kopplad till den sammanlagda riskpoängen exponentiellt med en övre gräns "α" och en nedre gräns "β". För ett givet institut där den sammanlagda riskpoängen är 100 (poängen för högst risk) ska motsvarande riskvikt vara "α", som är den högsta riskvikten. Om den sammanlagda riskpoängen är 0 ska motsvarande riskvikt vara "β", vilket är den lägsta riskvikten.

69. När fördelningen av den sammanlagda riskpoängen för deltagande institut i ett insättningsgarantisystem endast omfattar ett partiellt intervall av den möjliga sammanlagda riskpoängen, i stället för hela intervallet från 0 till 100, kan insättningsgarantisystemet återspegla denna situation genom att besluta att tillämpa ett tröskelvärde "γ" för den sammanlagda riskpoäng som är högre än 0 och ett tröskelvärde "δ" som är lägre än 100. I detta fall bör en sammanlagd riskpoäng som är mindre än eller lika med "γ" tilldelas en sammanlagd riskvikt på "β" och en sammanlagd riskpoäng som är högre än eller lika med "δ" bör tilldelas en sammanlagd riskvikt på "α". Motsvarande utökade formel är följande:

$$ARW_i = \beta * \left(\frac{\alpha}{\beta}\right)^{\left(\frac{ARS_i - \gamma}{\delta - \gamma}\right)}$$

Där

$0 < \gamma < \delta < 100$;

γ är den nedre gränsen för den ARS som motsvarar den lägsta ARW β , och

δ är det faktiska övre tröskelvärdet för den ARS som motsvarar den högsta ARW α .

70. Insättningsgarantisystemet bör fastställa tröskelvärdena " γ " och " δ " så att inget deltagande instituts sammanlagda riskpoäng överstiger " δ " eller understiger " γ " vid tidpunkten för kalibreringen.

4.6. Frivilliga ändringar av beräkningsformeln

71. Insättningsgarantisystemet kan ändra beräkningsformeln i avsnitt 4.1 i dessa riktlinjer, enligt beskrivningen nedan.

(i) Minimiavgift

72. Insättningsgarantisystemet kan kräva att deltagande institut betalar en minimiavgift, oavsett beloppet av deras garanterade insättningar, genom att tillämpa någon av följande modifierade formler för att beräkna de individuella avgifterna:

a. I fall där insättningsgarantisystemet kräver att deltagande institut betalar en del av sina totala periodiska avgifter i form av en minimiavgift utöver en riskbaserad avgift:

$$C_i = MC + (CR_{MC1} * ARW_i * CD_i * \mu)$$

Där

MC= minimiavgift, som är identisk för alla deltagande institut.

$$CR_{MC1} = \frac{\text{periodisk målnivå} - n * MC}{\sum_{i=1}^n CD_i}$$

b. I fall där insättningsgarantisystemet kräver att de deltagande instituten betalar antingen en riskbaserad avgift eller en minimiavgift, beroende på vilket som är högst:

$$C_i = \text{Max} \{MC, (CR_{MC2} * ARW_i * CD_i * \mu^*)\}$$

Där

MC= minimiavgift, som är identisk för alla deltagande institut.

X = antal institut som endast bör betala minimiavgiften. Metoden för att fastställa x beskrivs i bilaga 1.

$$CR_{MC2} = \frac{\text{periodisk målnivå} - x * MC}{\sum_{i=x+1}^n CD_i}$$

och

$$\mu^* = \frac{\sum_{i=x+1}^n CD_i}{\sum_{i=x+1}^n (ARW_i * CD_i)}$$

73. Vid fastställandet av en minimiavgift bör insättningsgarantisystemet ta vederbörlig hänsyn till den moraliska risk som följer av fastställandet av fasta avgifter och risken för att skapa hinder för att ta sig in på marknaden för banktjänster.

(ii) Användning av medel från insättningsgarantisystem för att undvika fallissemang

74. Om en medlemsstat tillåter att ett insättningsgarantisystem, inbegripet ett institutionellt skyddssystem som officiellt erkänns som ett insättningsgarantisystem, använder tillgängliga finansiella medel för alternativa åtgärder i syfte att förhindra att ett kreditinstitut fallerar, kan detta insättningsgarantisystem inkludera en ytterligare faktor i sin egen riskbaserade beräkning utifrån institutets totala riskvägda exponeringsbelopp. I sådana fall bör insättningsgarantisystemet tillämpa följande ändrade beräkningsformel:

$$C_i = CR * ARW_i * (CD_i + TREA_i) * \mu^{**}$$

Där

$TREA_i$ = det totala riskvägda exponeringsbeloppet för institutet "i", och

$$\mu^{**} = \frac{\sum_{i=1}^n (CD_i)}{\sum_{i=1}^n (ARW_i * (CD_i + TREA_i))}$$

75. Innan insättningsgarantisystemet får införa den ytterligare faktorn bör den behöriga myndigheten i samarbete med den utsedda myndigheten, som en del av godkännandet av beräkningsmetoden, bedöma om införandet av faktorn står i proportion till risken för att behöva ingripa för att förhindra att institut fallerar, utöver skyddet av garanterade insättningar.

(iii) Metoden med aggregerade avgifter

76. Om den behöriga myndigheten i samarbete med den utsedda myndigheten tillåter insättningsgarantisystemet att tillämpa en metod med aggregerade avgifter i stället för metoden med flödesbaserade avgifter, bör insättningsgarantisystemet tillämpa följande beräkningsformel i stället för den som beskrivs i punkt 14:

$$C_i = CR_{aggregerad} * ARW_i * CD_i * \mu - \sum \text{exklusive } C_i \text{ under tidigare perioder}$$

Där

$CR_{aggregerad}$ = aggregerad avgiftssats (identisk för alla deltagande institut under en viss period)

$\sum \text{exklusive } C_i \text{ under tidigare perioder}$ = summan av avgifterna för det deltagande institutet "i" för föregående perioder, exklusive eventuella justeringar.

77. För att beräkna $CR_{aggregerad}$ bör insättningsgarantisystemet tillämpa punkt 15, men bör ändra punkt 16 på följande sätt om nämnaren måste vara minst lika med 1:

$$\begin{aligned} & (\text{minimum}) \text{ periodisk målnivå} = \\ & (\text{minimum}) \text{ aggregerad målnivå för innevarande period} = \\ & \frac{\text{lägsta målnivå} - \text{kvalificerade tillgängliga finansiella medel (QAFM)}}{\text{återstående antal perioder tills den lägsta målnivån har uppnåtts}} + QAFM \\ & \text{i överensstämmelse med artikel 10(2) i direktivet om insättningsgarantisystem} \end{aligned}$$

78. Summan av nettoavgifterna från tidigare perioder för alla medlemsbanker "n" i insättningsgarantisystemet bör vara lika med insättningsgarantisystemets kvalificerade tillgängliga finansiella medel:

$$\sum_{i=1}^n \sum \text{exklusive } C_i \text{ alla tidigare perioder} = QAFM$$

79. Insättningsgarantisystemet bör fastställa summan av de tidigare avgifterna för deltagande institut "i", antingen för alla tidigare perioder eller för en lämplig tidsperiod under vilken insättningsgarantisystemet kan fastställa de tidigare avgifterna för samtliga deltagande institut, eller enligt en lämplig proxyvariabel som återspeglar de tidigare avgifterna för deltagande institut "i". För varje deltagande institut "i" bör insättningsgarantisystemet räkna summan av tidigare avgifter efter justering, som till exempel härrör från ingripanden eller återvinningar från insättningsgarantisystemet, så att punkt 78 följs.

80. Den behöriga myndigheten kan i samarbete med den utsedda myndigheten kräva att insättningsgarantisystemet ersätter ARW_i och CD_i i formeln i punkt 76 med det (vägda) genomsnittet av ARW_i och det (vägda) genomsnittet av CD_i under några få perioder. Om så är fallet bör insättningsgarantisystemet välja det antal perioder under vilka genomsnittet ska användas för att undvika starka fluktuationer i de deltagande institutens avgifter. Detta krav innebär inte att insättningsgarantisystemet inte måste uppfylla sin lägsta målnivå enligt de tidsfrister som anges i artikel 10.2 första och tredje stycket i direktivet om insättningsgarantisystem.

4.7. Kalibrering av beräkningsmetoden och regelbunden översyn av den

81. Insättningsgarantisystemet bör kalibrera beräkningsmetoden på grundval av expertbedömningar, med beaktande av den nationella banksektorns särdrag och graden av heterogenitet bland de deltagande instituten. Kalibreringen av beräkningsmetoden omfattar

- a. valet av riskindikatorer,

- b. viktningen av riskindikatorerna,
 - c. de övre och nedre gränserna för den individuella riskpoängen,
 - d. metoden för att beräkna den individuella riskpoängen,
 - e. tröskelvärdena för ARW,
 - f. metoden för att beräkna ARW,
 - g. tillämpningen av valfria ändringar i beräkningsformeln.
82. Insättningsgarantisystemet bör i varje deltagande instituts avgift, och därmed i kalibreringen av beräkningsmetoden, återspegla det ökade ansvar som ett insättningsgarantisystem åläggs på grund av en medlems deltagande när det gäller
- a. sannolikheten för att ett insättningsgarantisystem ingriper,
 - b. de potentiella förluster för insättningsgarantisystemet som härrör från ett ingripande från insättningsgarantisystemet, på nettobasis efter potentiella återvinningar från det fallerande institutets konkursbo.
83. Insättningsgarantisystemet bör anpassa de incitament som tillhandahålls genom beräkningsmetoden till tillsynskraven.
84. Insättningsgarantisystemet bör ta hänsyn till nationell redovisnings- och rapporteringspraxis.
85. Insättningsgarantisystemet bör kalibrera alla delar av beräkningsmetoden så att de överensstämmer med relevanta historiska data. För detta ändamål bör historiska data omfatta
- i) uppgifter om instituts fallissemang, ingripanden från insättningsgarantisystem, resolutionsåtgärder eller åtgärder som vidtas av andra offentliga myndigheter för att förhindra fallissemang, och
 - ii) data om nettoförluster eller återvinningsgrad för insättningsgarantisystemet i samband med sådana händelser.
86. Den behöriga myndigheten bör i samarbete med den utsedda myndigheten regelbundet – minst vart femte år och före den regelbundna femårsöversynen av dessa riktlinjer – jämföra resultaten av tillämpningen av beräkningsmetoden med ett lämpligt riktmärke för sin riskbedömning, till exempel med den riskbedömning som utförts inom ramen för ÖUP. Denna jämförelse bör göras på ett övergripande sätt. Den behöriga myndigheten bör i samarbete med den utsedda myndigheten informera EBA om det övergripande resultatet av denna jämförelse och om de avvikelser som observerats.
87. Insättningsgarantisystemet bör se över och vid behov omkalibrera alla delar av beräkningsmetoden – minst vart femte år och efter den regelbundna femårsöversynen av dessa riktlinjer – för att säkerställa att beräkningsmetoden är tillräckligt riskkänslig och att den innefattar tillräcklig åtskillnad mellan de deltagande instituten utifrån risker. Ändringar i

datarapportering, lagstiftningsändringar eller institutionella ändringar bör också utlösa kontroll och verifiering av modellens prestanda.

4.8. Uppdatering eller korrigerig av avgifter

88. Om insättningsgarantisystemet behöver justera redan inbetalade periodiska avgifter från deltagande institut, till exempel på grund av att indikatorer har uppdaterats för vissa deltagande institut för att korrigera redovisningsfel, bör insättningsgarantisystemet kunna kompensera för justeringen med nästa periodiska avgift i stället för att behöva återbetala och höja tidigare avgifter igen.

4.9. Datainsamling

89. Insättningsgarantisystemet bör ha inrättat lämpliga system för att samla in all nödvändig information för att beräkna avgifterna från varje deltagande institut. Om insättningsgarantisystemet inte samlar in information direkt från de deltagande instituten utan förlitar sig på den information som lämnas av de behöriga eller utsedda myndigheterna, bör det finnas antingen lagstadgade bestämmelser eller formella arrangemang så att den information som insättningsgarantisystemet behöver för att administrera avgifterna samlas in och överförs i rätt tid.

90. Vid beräkningen av avgifterna bör insättningsgarantisystemet använda information som det redan har tillgång till eller som de behöriga myndigheterna begär från de deltagande instituten som en del av deras rapporteringsskyldigheter. Insättningsgarantisystemet bör göra en avvägning mellan att begära information som är nödvändig för beräkningen av avgifter och att undvika onödigt betungande begäranden om information från de deltagande instituten.

91. Insättningsgarantisystemet bör endast begära data som inte redan regelbundet rapporteras, om dessa data är nödvändiga för att fastställa den risk som de deltagande instituten utgör för systemet.

4.10. Transparens och datasekretess

92. Insättningsgarantisystemet bör offentliggöra åtminstone en beskrivning av beräkningsmetoden och parametrarna i beräkningsformeln, inklusive riskindikatorer, men inte nödvändigtvis deras respektive vikter.

93. Insättningsgarantisystemet bör offentliggöra resultaten av riskklassificeringen och dess komponenter för ett visst deltagande institut till detta deltagande institut, men inte till allmänheten.

94. Insättningsgarantisystemet bör tillämpa sekretess för den information som används för att beräkna avgifterna och som inte offentliggörs på annat sätt.

4.11. Godkännande av beräkningsmetoden

95. Insättningsgarantisystemet bör ansöka om godkännande från den behöriga myndigheten i samarbete med den utsedda myndigheten innan beräkningsmetoden börjar tillämpas. Insättningsgarantisystemet bör få förnyat godkännande från den behöriga myndigheten i samarbete med den utsedda myndigheten med en frekvens som den behöriga myndigheten anser vara lämplig och under alla omständigheter innan den inför några väsentliga ändringar av en redan godkänd beräkningsmetod. Insättningsgarantisystemet bör varje år underrätta den behöriga myndigheten och den utsedda myndigheten om icke-väsentliga ändringar av beräkningsmetoden.

Bilaga 1 – Metod för att identifiera x för att beräkna minimiavgifter

1. Följande metod beskriver hur man identifierar "x" för att beräkna avgiftssatsen för minimiavgiften i enlighet med punkt 72b.
2. För det första bör insättningsgarantisystemet rangordna alla deltagande institut i stigande ordning efter resultatet av deras sammanlagda riskvikt och garanterade insättningar $ARW_i * CD_i$. Deras rangordning beskrivs av index "r". Det deltagande institut som har minst $ARW_i * CD_i$ har rankningen $r = 1$ och det deltagande institut som har högst $ARW_i * CD_i$ har rankningen $r = n$.
3. För det andra bör insättningsgarantisystemet för varje deltagande institut separat beräkna interimavgiften $interimC_r$ enligt följande formel:

$$interimC_r = \frac{\text{periodisk målnivå} - (r - 1) * MC}{\sum_{i=r}^n ARW_i * CD_i} * ARW_r * CD_r$$

4. För det tredje bör insättningsgarantisystemet jämföra $interimC_r$ från varje deltagande institut med minimiavgiften, MC. Den bör då räkna antalet "x" för de institut som endast bör betala minimiavgiften, dvs. vars $interimC_r \leq MC$.
5. För det fjärde bör insättningsgarantisystemet tillämpa det fastställda antalet "x" för institut som betalar minimiavgiften i formlerna i punkt 72b.